

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 17.

Den 1. Juni 1867.

Præis: 6 Sk. pr. Exp.

Haver Tro til Gud.

(Fra „Millennial Star.“)

Haver Tro til Gud. Dette var et Raad, som Jesus gav sine Disciple, og hvilket er optegnet hos Marc. 11, 22. Hvor nødvendigt er ikke det samme Raad nu for de fattige Hellige her i disse Lande! Da de paa alle Kanter ere omgivne af alstens Ugadelighed og Nedertrygghed, og mange af dem maae tomme Fattigdommens bitre Bæger lige til Bunden, smægtende af Længsel efter at komme herfra og til Zion, neden de ikke have den ringeste jordiske Udsigt til nogensinde at komme derhen, hvor nødvendigt er det da ikke at have den Tro, som Fordum gav Mennesket Magt til at bede til Gud og til at erholde de nødvendige Belsignelser.

Hvor nødvendigt er det ikke ogsaa for os, som Gud har udsendt for at undervise dem, at prove ved enhver mulig Lejlighed at indgyde og udvikle en saadan Tro hos dem, hvilken de nu saa høiligen behove. Gud har ikke udsendt os for at vi skulle fortælle dem, at de ere fattige, eller for at belrage deres Fattigdom, men

for at minde dem om, at Abrahams Gud lever, og for at opmunstre dem til at have Tro til ham. Men for at kunne gjøre dette med Eftertryk, maae vi selv vide, at vi have Tro til Gud, ved at hellige vor Tid til Oplysningen af vores Pligter, saalænge vi ere her, idet vi tillidsfuldt overlade Alt, hvad vi have forladt, til hans faderlige Omsorg, og med Beredvillighed forblive her, indtil de, der udsendte os, kalde os hjem igjen, thi dersom vi ikke selv trygt kunne overlade dem, vi have forladt, til Guds faderlige Omhu, ville vi kun være lidet stikkede til at indgyde Andre den Villid, som vi selv mangle. Over Tro paa Gud, alle S, som ere hans Hellige, og I vilde finde, at den Gud, der forte Abraham ud af hans Fædres Land og Israel ud af Egypten, er den Samme, som har beslægt Eder at forlade disse Lande, og han har endnu aldrig forlangt, at Mennesket skalde gjøre det, som var umuligt at udføre, og han vil ei heller gjøre det nu.

Dersom vi imidlertid ønske, at Abrahams Gud skal velsigne os, maae vi vise ved noget Mere end Ord, at vi ogsaa ere deelagtige i Abrahams Tro, men hvormegen Tro har nu den, som ikke engang vil give Afskald paa sit fortæffelige Middagssmaaltid om Sondagen, sit Øl og sin Tobak for at sammenhænge Lidt til Hjælp til sin egen og sin Families Udfrielse fra Babylons Elendighed? Hvormegen Tro har den, som gaaer fremi fra den ene Maaned til den anden og fra det ene Åar til det andet, ligesom om han aldrig havde hørt Evangeliet eller Herrens Besaling angaaende Indsamlingen, idet han haaber, at En eller Anden vil sende ham Midler til at bringe ham og hans Familie til de Hellige i Zion, medens han selv ikke gjør det Allerringste for sin egen Udfrielse? Skulde imidlertid en Saadan paa en eller anden Maade faae Lidt at indsette i Sparefondet, tager han det ud igjen ved det første lille Uhed, som maatte tilstøde ham.

Hvormange blive ikke hvert Åar stuf-sede, fordi de have sat deres Tillid til Mennesker istedetfor til Gud? Der findes Mange nu, hvis hele Tillid er fastet til En eller Anden hjemme i Dalen, der har lovet at hjælpe dem hjem, og uden Twirl ville mange af dem blive bittert stuf-sede, selv om Alle havde Villie til at opfylde deres Loft, da uheldige Omstændigheder ofte stille sig i Veien for de bedste Hensigter. Forlader Eder dersor mindre paa Menneskene, og haver Tillid til Gud, thi den Rettsærdige skal leve ved Troen.

Gud bruger ofte de forsætteligste Midler til at velsigne sit Folk paa, for at prove deres Tro. Vi læse i første Kongernes Bog (17, 9.), at han midt under en Hungersnød sendte Elias til en fattig Enke for at Propheten kunde faae sit Op-hold hos hende, og da han kom til hende, var hun netop ifærd med at samle Brænde

for at bage den sidste Kage til sig selv og hendes Son, paadet de kunde øde den og derpaa døe. Herren havde viensynlig et dobbelt Niemed, idet han sendte Propheten til Enken, nemlig for det Forste at op holde Propheten og for det Andet at velsigne Enken. Men hun maatte først bevise sin Tro paa Gud og hans Ejener, førend Velsignelsen kom. Elias sagde til hende, efterat hun havde fortalt ham, at hun kun havde en Haandfuld Meel tilbage, hvilket netop var nok til en eneste Kage til hende og hendes Son: „Lav mig først en lidet Kage og bring den til mig, og siden kan Du lave Noget til Dig og din Son; thi saa siger Herren, Israels Gud: Melet i Krusken skal ikke fortærres, og Oliekuuset skal ikke flettes indtil den Dag, da Herren skal give Regn over Forderige. Og hun gif og gjorde efter Elias Ord, og hun aad, ja han og hun og hendes ganste Huus i eet Åar.“

De arbeidende Klassers Daglon her i disse Lande synes ofte at være ligesaa utilstrækkelig til at underholde dem i Længden, som Enkens Haandfuld Meel og hendes Oliekrus var for hende og hendes Son, og dog er det Saadanne, som Gud formedelst sine Ejener og Propheter har besalet at samles, men hvorledes skal denne Besaling blive udført? Haver den samme Tro til Gud, som Enken havde. Hans Propheter have taldet Eder nu og sagt Eder ligesaa tydeligt, hvorledes I skulle bevise Eders Tro paa ham og erholde hans Velsignelser, som nogensinde Elias gjorde med Enken. Ophører med at forlade Eder paa Mennesker, men forlader Eder paa Gud, og I kunne være forvis-sede om, at han vil velsigne Eders Be-stræbelser for at vise, at I have Tillid til ham og hans Ejeneres Ord, og om han end ikke skulde mangfoldiggjøre Eders Skillinger paa samme Maade, som han gjorde med Enkens Meel, vil dog Result-

taet blive det somme, og I ville tilført opnaae Maalset for Eders ivrigste Ønsker — Eders Udfrielse fra disse Lande.

Naar I have modtaget Eders Uge-
len og bringer den lille Sum paa Tor-
vet, skal der ikke Meget til, forend det
Hele er medgaæt, i Særdeleshed naar I
ville have noget Extra til Søndagen, og
naar I komme hjem med det Lidet, I
have hjælp, ere Eders Penge borte, og dog
have I ikke været odsle. Imidlertid er
der ikke Noget tilbage til Eders Emigra-
tion, og saaledes har det maafæe gaaet i
flere Aar, og Eders Udsigter til nogen-
sindie at komme herfea blive mørkere og
mørkere Aar for Aar.

Antager nu, at I ville bruge den
samme Fremgangsmaade som Enken. For
at vise Eders Tro, saa istedetfor at tage
alle Eders Penge med paa Torvet, lægger
Lidt til side af Eders Ugeløn, saasnart I
have faaet den, for udelukkende at sammenspare
Noget til Eders Emigration, og for-
lader Eder paa Herren, at han vil vel-
signe det Øvrige til Eders nuværende
Brug, og hjælpe Eder til at forøge Eders
lille Sum i Fondet, saa at I kunne komme
hjem til Zion. Ved at handle saaledes
ville I bevise Eders Tro, ligesom Enken
gjorde, og om Farer skulde true og Eders
egne Midler ikke være tilstrækkelige, da
kunne I med Tryghed stole paa, at Gud
vil udfrie Eder.

Mænd og Kvinder kunne udvise for
Gud, hvormegen Tro de have paa ham
og hans Ejeneres Ord ved det Belob de
sammenspare i Forhold til deres Fortje-
nestede og det Antal, de have at forsegue,
og omendssjøndt den sammenparede Sum
kan være lidet i Sammenligning med
det, som Andre have indsat i Spareson-
det, vil dog Gud tage Hensyn til Eders
Bestræbelser, ligesom han gjorde med hin-
sattige Enke, der lagde sin Skjærv i Tem-
plets Kiste, og ikke domme efter det Be-

lob, I give, men efter det, I have til-
bage, efterat I have givet.

De Hellige have nu atter over et
Aar, i hvilket de have Lejlighed til at prøve
Gud og vise deres Tro paa ham. Hvormange
der ene og alene ville sætte deres
Tillid til ham, og hvormange der frem-
deles ville vedblive at stole paa Mennes-
sor, vil Tiden vise. Jo mere vi prøve
Gud, jo mere kunne vi forlade os paa
ham. Alt Godt, Wedelt og Stort, der
nogensinde er blevet udført af Mennesket,
er blevet udført formedelst en saadan Tro.
Paulus (Hebr. 11te Cap.) opregner nogle
saa af de Gjerninger, der i Fordums Dage
ere blevne udførte formedelst samme. Seet,
at vi nu ville betragte Lidt af det, som
er blevet udført i vor Tid. Dersom det
udkrævede Tro hos Noah at gaae ud og
forklynde Evangeliet for dem, som levede
for Syndsloden, og for at advare dem, saa
at de kunde undslye de overhængende
Straffedomme, saa udkrævede det visseelig
ogsaa stor Tro hos Joseph Smith at
gjøre det Samme. Og dersom det for-
dredre Tro hos Moses at føre Israel gjen-
nem Ørkenen, saa udkræver det ogsaa til-
visse stor Tro hos Brigham at lede Guds
Folk nu i vores Dage.

Det er formedelst en saadan Tro, at
vi ere blevne opholdte og fremdeles tri-
bes her i vort Bjerghjem. Desto mere
vi have prøvet Gud, desto større er vor Tro
og Tillid til ham bleven. Vi have sat
vort Haab til ham, naar vi have været
stede i Fattigdom og Ned, i Hunger og
Nogenhed, tillands og tilbands, paa det
mægtige Ocean og paa Fernbaner, iblandt
Pøbelstarer, og naar vi have været alene
mellem Klippebjergene, omringede af
Fjender, som vare udsendte for at øde-
lægge os.

Formedelst Tro paa Gud og Tillid
til hans Ejener have vi hjemme i vores
Familiers Skjærdyrket den golde Ford-

bund, ledet Vandet ned fra Bjergene for at vande vore Marker, udryddet the erickets (et Slags Græshopper), frægtet imod Indianerne og prøvet Hungersnød, og efter alt dette have vi etter forladt de Hjem, som vi havde forstakket os, og være rede til at sætte Ild paa samme som et Vidnesbyrd for Gud, at vi elstede ham høiere end vore Huse og Marker, medens vi nu have forladt vores Kjære for at komme iblandt Eder for derved at vise for Gud og Eder, at vi elste ham og hans Værk høiere end Hustru og Børn, thi vi have prøvet ham og erfaret, at hans Ord

og Forhættelser ere ligesaa urokkelige som hans evige Throne. Og selv om Dødens Engel stulde betræde vores Hjem, medens vi ere saa langt fraværende, og beroe os vores Kjære, nærer dog vor Tro og vort Haab hiinsides Storet; selv ad Deden kunne vi smile og sige: Død, hvor er din Braad? Helvede, hvor er din Seier? Vi ville engang igjen mødes med vores Kjære, naar Dødens Magt for evigt er blevsen lagt i Stovet. Da haabe vi i Forening med dem at modtage en fuld Belonning for vor Tro, nemlig det evige Liv i Gud vor Faders Rige.

Det aabne Polarhav.

Beretning om en Opdagelsesreise i Polaregnene med Skonnerten „De Forenede Stater.“

Af Dr. J. J. Hayes.

(Fra „the Athenæum“ for 2den Mars 1867.)

Da vi forlode Dr. Hayes, idet vi havde gjennemlæst hans Beretning om hans Reise til de nordlige Polaregne, hvilken Afskrift var inddragket i dette Blad (Mai 1860), følte vi os forvissede om, at vi etter vilde træffe ham igjen i de samme Farvande, saafremt ikke uovervindelige Hindringer stulde stille sig i Veien for ham. Det franske Ordsprog: „Man vender gjerne tilbage til den første Kjærlighed igjen,“ er i Særdeleshed anvendeligt paa Eventyrere, og de, som en gang ere komne til at elste det vilde Reiseliv med alle dermed forbunde Farer, ere i Almindelighed længselfulde efter og rede til at fortsætte paa den engang betrædte Bane, saasnart der er Tale om Eventyr til lands eller tilvands, og det endog efterat

de ikke mere kunne ansees for at være unge. Saaledes var det med stakfels Franklin. Da han allerede fra sin tidlige Ungdom havde en særdeles Forkærighed for Søen, grab han med Glæde Lejligheden til at komme bort fra det for ham saa triste og eensformige Liv i Hjemmet for at imødegaae de Farer og Straabader, som ere forbundne med en Opdagelsesreise i Polaregnene.

Sin første Tilboielighed tro, var Dr. Hayes ikke før vendt tilbage fra sin eventyrlige Reise, paa hvilken han og hans lille Selfstab, saaledes som man vil erindre sig, havde været utsat for usædvanlige Farer, forend han begyndte at udlæste Planen til en storartet Expedition til Nordiishavet. Hovedsiemedet dermed stulde

være at seile igjennem Smiths Sund, fuldende Opmaalingen af Nordgrønlands og Grinnell-Lands Kyster, og derpaa, forsaa vidt det lod sig gjøre, at foretage Undersogelser henimod Nordpolen. De Forenede Staters Regjering viste imidlertid ingen Tilboielighed til at udrusne nogen Expedition i ovennevnte Diemed, og Dr. Hayes blev derfor nødt til at henvende sig til sine Landsmænd med Begjæring om at sammenstyre Noget til dette Foretagende. Disse Bidrag blev tilsidst tilveiebragte, og i Begyndelsen af 1860 befandt han sig som Capitain ombord paa en Skonnert af 133 Tons Drægtighed og med en Besætning af sjorten Mand. Den Næst-commandererende var Hr. A. Sontag, som var bleven bemyndiget af Direkteuren for Dudley astronomiske Observatorium til at ledsage Dr. Hayes. Den lille Besætning blev godt indrustet, og der manglede ikke Andet for at Expeditionen skulle lykkes end Dampkraft til Hjælp, hvilken man nu anseer for en nødrendig Betingelse for et heldigt Udfald af en Opdagelsesreise i Polaregnene.

Expeditionen forlod Boston den 6te Juli 1860, og kom tilbage til samme Stad i October 1861. Beretningen om dette Foretagende er høist oprørende, og det maa næsten ansees som et Held for Dr. Hayes videnskabelige Bovestykke, at det er saaledes, thi det maa indrommes, at det store Antal Værker, man har om saadan Reiser til Nordishavet, have tabt en stor Deel af den Interesse, hvormed de tidligere modtoges af Publikum. Men en livlig Indbildungskraft vil altid finde Merring i Beretningen om en dristig og eventyrlig Reise, og Dr. Hayes's Heltemod og Udholdenhed er noget Mere, end hvad man træffer hos Reisende i Almindelighed.

Efter en ikke uheldig Reise naaede de Upernavik den 12te August, og fil

seg Gæstemeere med sig, hvilke bruges som Tolke, Sægere og Hundedrivere — samt et smukt Spænd Hunde; derpaa fortsatte de atter deres Reise videre mod Nord. Skonnerten kjæmpede glimrende mod den ikke altsor tykke Eis, og undgik heldigvis Eisbjergene, der hvert Djeblig syntes at ville knuse den. Et af disse Uhyrer var henved trefjerdedeel Viil (engelsk) langt, næsten ligesaa bredt, og naaede 315 Fod over Vandfladen. Man udregnede, at det udgjorde syv og tyve tusinde Kubikfod, og dets Vægt blev anslaaet til to tusinde Millioner Tons. Vandelighederne tiltog nu ned hver Dag, og foruden de sig hævende Eisbjerge og Drivisen, fik de ogsaa en stærk Strom fra Nord at kjæmpe med, og det syntes som om Skonnertens Timer, om ikke dens Minuter, vare talte. Dr. Hayes figer: „Ligesaa imponerende som Scenen var udenfor Cap Hatherton, ligesaa foruroligende var den ogsaa. Med Undtagelse af Jordstjælv og Vulkaner, gives der ikke Noget i Naturen, som i storartet Magt kan sammenlignes med Eisbjergene i de nordlige Hæve. De stode sammen med en forsædlig Kraft, idet de af Binden eller Strommen blive ført imod Landet, og den Larm og Bragen, som derved forarsages, er i Sandhed strækkelig. Vi vare nu midt i en af disse Naturens storartede Scener, og vort Sind blev snart gjennemtrængt af den uhøggelige Tanke, at Skonnerten vilde komme til at tjene til et Slags Kraftmaaler. Store Eisstykker ophobedes ligesom til Bjerge, hvorsomhelst Stromningerne mødtes, for at synke under Vandet igjen, naar Strommen pressede paa fra en anden Kant, og over hele Habet rundt omkring os vare disse tordnende Eismasser, der undertiden naaede en Hoide af ikke mindre end 300 Fod over Toppen af vor Skonnerts Stormast — et talende Vidnesbyrd om den Fjendes Kraft, som truede os.

Vi havde arbeidet os ind i et trekanget Rum, der dannedes af tre Gissflader, som vare stødte sammen. I Begyndelsen var der Rum nok til at vende, men kun ringe Udsigt til at undkomme. Gissflakerne næaede vort lille Skib uden i mindste Maade at slæbe det, og vi begyndte allerede at nære et svagt Haab om, at vi vare sikre, men Hjørnerne af de bestyttende Gisslag blev esterhaanden bortrevne af de sig med voldsom Kraft paatrængende Gismasser, der saaledes stedse kom vort Fartoi nærmere og nærmere, medens vi med Gru lyttede til Isens Knagen og Bragen og opmærksomt iagttog dens Nærmelse. Tilsidst næaede Isen Skonnerten, og det syntes, som dens Skæbne var uundgaaeligt afgjort. Det forekom os, ligesom om den væandede sig lig et levende Væsen, der føler store Smærter, og det syntes som om den vred og snoede sig ligesom for at komme bort fra sin overlegne Modstander, medens den rystedes i enhver af dens Tilsammensinninger lige fra Dækket og indtil Skølen. Dens Sider syntes at give efter, — Dæksbjælkerne boiede sig opad, og der blev Aabninger mellem Dækspankerne. Jeg ansaae det lille Fartoi, der saa heldigt havde ført os gjennem saa mange Farer, som uundgaaeligt fortapt, men dets Sider vare haarde og de Knaer, som sammenholdt dem, sterke, og Isen, der esterhaanden arbeidede sig ind under Skonnerten, hævede den tilsidst ved et voldsomt Stød, der bragte os alle over til Nælingen, op af Vandet, og Gissflagene, der endnu trængte voldsemmt paa, idet de sammenstuedes, dannede en fast Masse under og rundt omkring os, og vi saae, at vi ligesom ved Hjælp af tu finde Donkrafter lidt efter lidt hævedes op i Luft'en."

Skonnerten udholdt det imidlertid Alt sammen, dog ikke uden at have taget betydelig Skade. Under heldigere Omstæn-

digheder seilte den ind i Hartenebugten, hvor den blev oplagt for Vinteren i en Havn, som Dr. Hayes gav Navnet Port Foulle. De uhyre Klippemasser paa Vestkysten af Grønland hævede sig i Baggrunden. Der vare Aabninger imellem paa flere Steder, hvor Sægerne stødte paa store Mensdyrssjøiske. I blot een Time dræbte Dr. Hayes tre af dem, og baade Folk og Hunde gjorde sig tilgode med det fortræffelige Kjød. Denne rigelige Forsyning var høist opmuntrende og bidrog væsentligt til at styrke Troen paa, at det Indre af Grønland er godt stillet til at underholde den dyriske Skabning. Et Observatory blev opført i Nærheden af Skonnerten, og saasnat man var bleven færdig med Planen for de daglige Syuler, gjorde Dr. Hayes en Opdagelsesetur over de uhyre, straanende Gissflader. Dette var et fræfeligt Foretagende; Temperaturen var falden til 34 Grader under Nullpunktet (ester Farenheit) og en gjennemtrængende Storm rafede. I denne reiste Selvabet halvsjældindstyre Mile over Isen, og det i en Høide af 5,000 Fod over Havfladen samt midt paa de uhyre, for det menneskelige Øie uoversuelige Gissletter. Ulagtet disse Banskeligheder lykkedes det dog Dr. Hayes at foretage Opmaalinger adskillige Gange, hvilke ved at gjentages i Juli 1861, viste, at disse umaaelige Gissflader voxe med en Hurtighed af henved 100 Fod daglig. De samme Naturlove, der herske i Alpedalene, gjøre sig ogsaa gjældende paa Grønland. En stor tilfrossen Vandmasse udbreder sig bestandig over de vestlige Skraaninger af Grønlands Fjeldland, idet Lovene for Vandets Af- og Tiltagen ere de samme paa begge Steder.

Med den lange og besværlige Reises Egensformighed undergik der en uventet Forandring, idet Thermometret pludselig begyndte at stige, hvilket skete i Begyn-

elsen af November. „Omendskjont Vin-
den,” siger Dr. Hayes i sin Skrivelse af
fjortende samme Maaned, „blæste uafbrudt
i fire og tyve Timer fra Nordost, ledsga-
des den dog af en mærkværdig Varme.
Thermometret, som var sunket ned til 40
Grader, viste nu 4½ Grad. Al Grublen
var forsjæves. Denne Temperatur om-
stoder mine forrige Theorier, ligesom det
saa ofte forhen er gaaet med langt visere
Mænd end mig.” Dette meteoriske Pheno-
menon er et talende Beviis for, at Polar-
havet er aabent, hvilket indgjod det Haab hos
Dr. Hayes, at han snart skulde komme
til at beseile samme. Imidlertid indtraf
det Uheld, at der udbrod en epidemisk Syg-
dom iblandt Hundene. De angrebes af
den samme Sygdom, som i flere Aar har
raset iblandt Hundene i Sydgrønland.
De vare friske lige til Begyndelsen af De-
cember Maaned, men da blev de pludselig
angrebne af denne frygtelige Sygdom,
der gav sig tilkjende ved en usædvanlig
Urolighed hos dem, en frygtelig Gjæn
og en voldsom Trem- og Tilbageløben,
ligesom de skulde nære en dodelig Frygt
for Noget, som de vilde føge at undføre.
Den frække Sygdom medførte Doden
efter nogle Timers Fortid, og derved blev
Selbstabet berevet næsten alle dets Hunde.
Under disse uheldige Omstændigheder, hvilke
vare temmelig faretruende for Expediti-
onen, paatog Hr. Sonntag sig at gjøre en
Tour til Eskimoerne paa Northumber-
land-Øen for atter at forsøsse nogle af
disse i hine Egne saa nyttige Dyr. Uhel-
digvis omkom han under Forsøget, men
imidlertid lykkedes Diemedet med hans
Reise.

Førstørket med Hunde og Eskimoer,
organiserede Dr. Hayes en Expedition ned
Slæder, og den 16de Marts begav denne
sig paa Veien opad Smiths Land. Be-
retningen om alle de Gjenvordigheder, de
maatte udholde paa denne Reise, er hjerte-

fførende. Efter at have medt utallige
Besværligheder, befandt Dr. Hayes sig
midt paa Sundet, medens hans Reise-
selfstab var næsten aldeles afkraeftet. At
fortsette Reisen med det hele Selbstab var
aldeles ikke at tænke paa. Han udtrykker
sig selv derom saaledes:

„Folkenes Kræfter vare aldeles ud-
tomte; de vare nedbrudte og nedslagne,
og det i høieste Grad. Den menneskelige
Natur kan ikke udholde saadanne Stra-
badser, som dem vi vare utsatte for. Der
var en gjennemtrængende Kulde, hvilken
syntes at stulle utsukke al Livskraft, og
desvagtet maatte vi uafsladeligen arbeide
os frem, da vi saa at sige altid sad fast
ligesom i Mudder, og hertil kom endnu
Sneehindhed, daarlig Mattehvile i Sne-
hytter, gjennemtrængende Storme og util-
strekkelig Mæring. Dette maatte vi dag-
ligen udholde, og dette var for det Meste
vort daglige Haab, kjempende os frem
over de samme Ismasser idag som igaar.
Jeg maa tilstaae, at mit Reiseselfstab havde
god Grund til at være nedslaaet, thi al-
drig have menneskelige Væsener haft saa
Meget at kjæmpe med i de vildeste Orke-
ner. Vi kom idag ind imellem uhyre
Ismasser, og det var os ligesaas besværligt
at komme over dem, som det var for Jean
Valjean at komme fra sin Celle og ud
paa Klosterpladsen. Men vor Klosterplads
var en gammel, haard Issslade, hvis For-
hoininger imidlertid neppe vare bedre at
komme over end Klostermuren.

Under disse sorgelige Omstændigheder
bleve de afkraeftede Folk sendte tilbage til
Skonnerten, medens Dr. Hayes med tre
Mænd og fjorten Hunde fortsatte sin Op-
dagelsestour. Fra den Stund af, da de
toge Afsked med hverandre, og indtil de
kom tilbage til det som før taabt anseste
Stik, ligner Dr. Hayes Beretning en
overspændt Roman. Endelig naaede de
Grinnell-Land. Eftersom de kom længere

mod Nord, saae de, at Isen trængte paa med en endnu større Kraft end i Smiths-Sund, hvilket havde sin Grund deri, at Strommen satte stærkt paa i sydlig Retning. Enhver Pynt af Landet mod Nord var begravet under uhyre Ismasser. Mange Isblokke, der vare tredive til tredinds-tvye fod tykke og endnu langt bredere, vare ved Strommens Magt trængte høit op paa det torre Land, og det endog over de almindelige Grændser for Høivande. Der fandtes imidlertid ingen egentlige Gletscher i nogen Deel af Grinnell-Land.

Medens det lille Selskab fjæmpede sig frem midt under saadanne Besværligheder, hvilke vilde have standset enhver Anden, der var mindre modig og udholdende end Dr. Hayes, blev det endelig standset paa selv samme Maade, som Parry tidligere var bleven standset paa sin Opdagelsesreise paa Isen til Nordpolen, nemlig derved, at Isen var for svag til at bære dem. Han striver:

(Fortsættelse.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Nedenfor give vi Navnene paa de Brødre, som ere løste fra deres Arbeide i Missionen, saavel som paa dem, der ere bestiftede til deres respective Kirkekredse. Det er os en kjer Pligt at bevidne, at Bions-Brødrene, som ere løste for at vende tilbage til deres kære Hjem i Westen, have arbeidet trofast i deres Kald og Stilling, hvorved de have erhvervet sig de Helliges Tillid, Agtelse og Kjærlighed. Vi opfordrede de Afloste at gjøre deres Eftertrædere bekjendte med Forholdene i deres respektive Distrikter, Conferencer og Grene, og endført de ere løste fra Ansvarer for Forretningerne, dog at staae disse bi med deres Raad og Erfaring, og saaledes virke til Gavn for Værket, indtil Tiden for deres Afreise kommer.

I alle vigtige Anliggender, saavel med Hensyn til Missionsarbeidet som til Emigrationsforretningerne, ere vi villige til at raade vore Brødre og Medarbeidere, naar det behøves, og fremsør Alt ville vi i Forening bede Gud om at veilede os med sin Aand og Kraft, at vi maae vorde dygtiggjorte og stikkede til hver for os at udføre de Pligter, som det hellige Præstedomme kræver af os, saa ar Herrens Belsignelse kan ledsgage al vor Gjerning og Virksomhed og gjøre den frugtbringende.

Vore Brødre, der ere løste for at reise hjem, bede vi modtage vor oprigtige Tak for deres trofaste Tjeneste og for den Hjælp, de have ydet os i Missionen. Vor Bon er, at Herrens Belsignelse maatte ledsgage Eder baade her og paa Reisen, saavel som i Eders Hjem, og at vi stedse maatte vedblive i Forening at virke for den Sag, hvortil vi ere viede, nemlig: Evangeliets Udspredelse, Israels Indsamling og Guds Riges Opbyggelse, og derved erhverve os en Løn iblandt de Trofaste.

Vøste:

Eldste N. Wilh elmsen, Naadgiver i Præsidentstabet og Omreisende i Missionen;

Eldste C. Christian sen, Præsident over Syllands District;

Eldste F. C. Sørensen, Præsident over Kjøbenhavns Conference;

Eldste S. Iversen, Præsident over Fredericia Conference;

Eldste Andrew Nelson, Præsident over Aarhuus Conference;

Eldste L. P. Edholm, Præsident over Dernes District;

Eldste Jens Hansen, omreisende Eldste i Dernes Conference;

Eldste G. Ohlson, Præsident over Norrköpings Conference;

Eldste S. Larsen, omreisende Eldste i Christiania Conference;

Eldste H. Hansen, Præsident over Vensyssel Conference.

Beskifte de:

Eldste John Fagerberg, at præsidere over Districtet Sverrig;

Eldste Hans Jensen, at præsidere over Aalborg og Aarhuus Conferencer;

Eldste A. Larsen, at præsidere over Fredericia Conference;

Eldste C. O. Folkmann, at præsidere over Göteborg Conference;

Eldste John Wretberg, at omreise i Göteborg Conference under Eldste C. O. Folkmanns Bestyrelse;

Eldste C. Halvorsen, at præsidere over Kjøbenhavns Conference;

Eldste P. L. Nystrøm, at præsidere over Skaane Conference;

Eldste A. W. Nilsson, at præsidere over Norrköping Conference;

Eldste Anton Thom sen, at præsidere over Vensyssel Conference.

C. Widerborg,

Præsident

over den standinaviske Mission.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 249.)

Denne Bygning er 60 Fod paa Forsiden, 31 Fod bred og har tre Indgange. Hele Forsiden var bedækket med Gibbs-billeder. Væggene mellem de tre yderste vinduer ere nedfaldne, hvilket ogsaa er tilfældet med den Væg, der adstiller vinduerne midt paa Bygningen; de øvrige

ere derimod forblevne staende, og enhver af dem er prydet med et Basreliefbillede, der dog er i en forsalden Tilstand.

Det Indre er ogsaa her afdeelt ved to Corridorer, der strække sig langs Bygningen, og hvilke nu som forhen have Gibsloft og Gulv af store Quadertstene,

og der er i samme store Aabninger, hvilke uden Twibl ere gjorte efter Capitain Del Rios Foranstaltning, ligesom der ogsaa er foretaget Udgravninger under Gulvene. Den bageste Corridor er inddælt i tre Afsdelinger, og ligeoverfor Hovedingangen er der et afslangt Rum med en svær Karnis eller Afløbning af Gibbs og en Dør-aabning, som oven til har haft rige Birater, hvilke dog nu ere temmelig borttagne. Paa hver Side af Døren har der været Steentabletter med Billedhuggerarbeide, men de ere imidlertid nu blevne borttagne. Dette Rum er indvendigt tretten Fod langt og syv Fod bredt. Der var ingen anden Afgang for Lyset end gjennem Doren; Siderne vare uden nogen-somhelst Birater, hvorimod hele Baggrunden har været bedækket dermed. Den er ti Fod og otte Tommer lang, sex Fod og fire Tommer høj og har bestaaet blot af tre enkelte Stene. Den Steen, der har dannet den Deel af Muren, som staarer til Venstre og vender lige imod Tagtageren, staarer endnu paa sit Sted. Den, der har staaret i Midten, er blevet borttagen og bragt ned til Siden af Bygningen, hvor den nu ligger nærværd Flodbredten. Den var for mange Aar siden blevet bortsørt af en af Landsbyens Beboere, som agtede at bringe den til sit Huus, men efterat den ved meget Arbeide under andre Hjælpemidler end Indianernes Arme og Hænder samt Stykker af Træstammer var blevet bragt saa langt, blev dens videre Bortsørelse standset ved en Ordre fra Negjeringen, som forbod at føre Noget bort fra Ruinerne. Vi fandt den liggende paa Vagsiden i Nærheden af Flodbredten, hvor den i Negntiden bliver oversvømmet af Vandet, og den var bedækket med et tykt Lag af Dynd og Mos. Vi lode den frigjores dersor, ligelom vi ogsaa reiste den op og satte Støtter under den, og den næste Reisende vil rimelig-

viis finde den i samme Stilling, som da vi forlod den. Stenen til Høire er i Stykker og uheldigvis fuldkommen øde-lagt. De fleste af Stykkerne ere for-sundne, men at slutte efter de Fragmen-ter, vi fandt imellem Ruinerne ved For-siden af Bygningen, er det udenfor al Twibl, at den har indeholdt flere Rækker Hieroglypher af samme Slags, som dem, der findes paa Stenen til Venstre.

Tabletten indeholder kun to Tredie-dele, af hvad der oprindelig har været paa samme. I Del Rios Værk er den slet ikke omtalt. I Dupaix's Værk forekommer den vel, dog ikke i dens sande Skil-felse, men i den Form, som Kunstneren i Paris har træft sig den, og dersor frem-stiller den et fuldendt Maleci. Hoved-figuren paa denne Tablette staarer i om-vendt Stilling med et Kors i Midten, og paa hver Side er en Række Hieroglypher, kun otte i Antal. Da Dupaix saae den (for fire og tredive Aar siden), var den muligvis ganske ubestudiget. Men de svage Spor af sex Rækker Hieroglypher paa hver Side af Hovedfigurerne, og af hvilke hver Række indeholder sytten Karak-terer, seer man aldeles ikke Noget til. Dette er en Mangel i hans Værk, som er desto mere uundstykkelig, da Dupaix i sin Beretning udtrykkelig omtaler disse talrige Hieroglypher, men det er rimeligt at antage, at hans Beskrivelse over samme ikke har været ledsgaget af nogen Tegning.

Det fornemste, der findes paa Ta-bletten, er Korset. Der sidder en Fugl af et ubekjendt Slags ovenpaa samme, og den er for Resten bedækket med usynlige Birater. De to Menneskestikkels'er skulle øiensynlig forestille de to fremragende Personer. De ere godt tegnede, og de ligner tildeels de Billeder, som findes paa Murene af Tempelruinerne i Egypten. Deres Klædedragt er aldeles forskellig fra enhver anden af det Slags, som vi forhen

have givet Tegninger af, og Folderne paa den synes at tilkendegive, at den maa have været forfærdiget af blodt og smidigt Toi, saasom for Exempel Bonulds-toi. Begge have deres Nine henvendte mod Korset, og den ene af dem synes at være ifærd med at offre Noget, tilsyneladende et Barn. Man kan rimeligvis ikke vente, at der skal tages Hensyn til enhver Gisning i Henseende til denne Sag, men det vilde maa ske ikke være urigtigt at antage, at disse Stikkelsler skulle forestille Prester. Hieroglypherne give uden Twivl Forklaring over det Hele. I Nærheden af dem er der andre Hieroglypher, hvilket mindeude os om den Maade, paa hvilken Egypterne betegnede de Personers Navne, Historie, Embete og Egenstaber, som de fremstillede. Dette Kors har givet Anledning til flere lærde Formodninger end noget andet Fund i Palenque. Dupax og hans Fortolkere, der tillægge Bygningen en meget stor Alde og antage, at den idetmindste er langt ældre end den christne Tidsregning, gjor Nede for Korset ved at anføre det Argument, at det var bekjent og havde en symbolisk Betydning iblandt de gamle Folkeslag, længe forend det blev indført som et Tegn paa den christelige Tro. Bore Benner Padrene paastode, saasnart de fik det at see, at de gamle Beboere af Palenque havde været Christne, og de gjorde

den dristige Slutning, at Bygningen maatte henføres til det tredie Aarhundrede.

Der er Grund til at troe, at denne Bygning har været et Tempel, og at det indeudsatte Rum i det Indre har været benyttet som Bedekammer eller som Offersted. Hvad for Kirkefiske Stedets gamle Beboere forsvrigt have havt er Noget, som Ingen kan afgjøre.

Overdelen af denne Bygning er forskellig fra den ovenfor omtalte. Ligesom i denne var der ingen Trappe og ei heller noget andet Forbindelsestmiddel, hverken indvendig eller udvendig, ligesaa lidt som der fandtes Levninger deraf. Den eneste Maade at komme op var ogsaa der ved at klætte op i et Træ, hvis Grene udbredte sig over Taget. Dette heldede, og Siderne vare rigt udzirede med Stukkaturbilleder, Planter og Blomster, hvilket Alt imidlertid var for Stortedelen ødelagt. I blandt disse Billeder var der Brudstykker af et smukt Menneskehoved og af to Menneskestikker, som i Henseende til Proportionering og Symmetri nærmede sig de græsse Mindesmærker. Paa den høieste Deel af Taget er der en lidet Forhøjning, hvorpaa der hvilede Noget, som jeg for Bequemmeligheds Skyld vil kalde to Stolværk.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840.

(Fortsat fra Side 254.)

Dets Indstiftelse var før „denne Jord“ Grundvold blev lagt, eller da Morgenstjernerne sang tilsammen, eller Guds Sonner jublede af Fryd,“ og er det høieste

og helligste Præstedomme samt er efter Guds Sons Orden, medens alle andre Præstedommer blot ere Dele, Forgreninger, Kræfter og Belsignelser, som henhøre

til samme, og hvilke holdes, controlleres og styres af det. Det er Kanalen, hvori gennem den Almægtige begyndte ataabenhæn sin Herlighed i Begyndelsen af denne Jordens Skabelse, og hvorved han er vedblevet ataabenhæn sig for Menneskens Born indtil nærværende Tid, og hvorved han vil kundgjøre sine Hensigter indtil Tidens Ende.

Begyndende med Adam, som var den første Mand, hvilken er omtalt hos Daniel som den „Gamle af Dage,” eller med andre Ord, som den Første og Eldste af Alle, den store Stamsader, om hvem der er sagt paa et andet Sted, at han er Michael, fordi han var den Første og Alles Fader, ikke blot formedelst Stammen, men han var ogsaa den Første til at holde de aandelige Besignelser, og den, til hvem Planen kundgjordes angaaende Ordinancerne til Frelse for hans Afskom indtil Enden, og for hvem Christus først aabenhænnes, og den, ved hvem Christus er blevne aabenhæn fra Himmelten og vil vedblive at aabenhæn herafter. Adam holder Noglerne til Tidernes Hylde Huusholdning, det er, alle Tiders Uddeling er blevne og vil blive aabenhæn formedelst ham fra Begyndelsen indtil Christus og fra Christus indtil Enden af alle Uddelinger, som skulle aabenhænnes.” (Ephes. 1, 9. 10.) Idet han kundgjorde os sin Billies Hemmelighed efter den velbehagelige Beslutning, hvilken han forud fattede hos sig selv, at oprette en Huusholdning i Tidernes Hylde for at samle Alt under Gud i Christo, baade det, som er i Himmelne og paa Jorden ubi ham.”

Den hos ham selv fattede Beslutning i at oprulle Forhænget for den sidste Uddelings Begivenheder, er at alle Ting, henhørende til denne Uddeling, skal blive udsort noagtigen i Overensstemmelse med de foregaaende Uddelinger.

Og atter, Gud besluttede hos sig selv,

at der ikke skulle blive en evig Fylde, førend enhver Uddeling skulle indføres og samles tilsammen til Gud, og Alt, hvad der skulle samles under Gud i hine Uddelinger til den samme Fylde og evige Herlighed, skulle være i Christo Jesu; dersor forordnede han, at Ordinancerne stedse skulle være de samme, og satte Adam til at vaage over dem, til ataabenhæn dem fra Himmelten til Mennesket eller at sende Engle til ataabenhæn dem; Hebreerne 1, 14. „Gre de ikke alle tjenende Mand, udsendte til Tjeneste for dem, som skulle arve Salighed?”

Disse Engle ere under Bestyrelse af Michael eller Adam, som handler under Guds Veileitung. Af ovenstaende Skriftest erfare vi, at Paulus fuldkommen forstod Guds Hensigter med Hensyn til hans Forbindelse med Mennesket og den herlige og fuldkomne Orden, som han grundlagde hos sig selv, hvorved han udsendte Kraft, Aabenbaringer og Herlighed.

Gud vil ikke anerkjende den, som han ikke har kaldet, bestikket og udvalgt. I Begyndelsen kaldte Gud Adam ved sin egen Nost. See 1 Moseb. 3, 9. 10. „Og Herren kaldte ad Adam og sagde til ham: Hvor er Du? Og han sagde: Jeg hørte din Nost i Haven og frygtede, thi jeg var nogen og skjulte mig.” Adam modtog Besalinger og Undervisning af Gud; dette var Ordenen fra Begyndelsen.

At han modtog Aabenbaringer, Bud og Anordninger (Ordinancer) i Begyndelsen, er udenfor al Modsigelse, thi hvorledes kunde Menneskene ellers begynde at fremfore Offer for Gud paa en antagelig Maade? Og om de offrede Offer, maatte de være bemyndigede dertil ved Ordination. Vi læse i 1 Moseb. 4, 4., „at Abel frembar af sin Jordens første Afsodning og af deres Fedme, og Gud saae med Velbehag til Abel og til hans Madoffer.” Og atter, Hebr. 11, 4. „Bed

Tro offrede Abel Gud et bedre Øffer end Cain, og ved den fil han det Bidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Belbehag i hans Gave, og ved den taler han endnu, omendstjordt han er død." Hvorledes taler han endnu? Han opfylde og ærede det Præstedomme, som var ham påalagt, og døde som en retfærdig Mand, og dersor er han blevet en Guds Engel, idet han har modtaget sit Legeme fra Døden og holder endnu Noglerne til sin Uddeling, og sendtes ned fra Himmelten til Paulus for at meddele ham trostende Ord og give ham Kundstab om Gudsfrigtheds Hemmeligheder.

Og hvis dette ikke var Tilfældet, vil jeg spørge, hvorledes vidste da Paulus saameget om Abel, og hvorfør skulle han berøre, at Abel talte efter sin Død? Felleslig, at han talte, efterat han var død, maatte skee derved, at han blev sendt ned fra Himmelten som en tjenende Engel.

Saadan er Præstedommets Natur; Enhver holder Præsidentstabet over sin Uddeling, og En holder Præsidentstabet over dem alle, nemlig Adam, og Adam modtog sit Præsidentstab og sin Myndighed fra Herren, men kan ikke erholde Fylden, forend Christus saær underlagt Faderen Riget, hvilket vil skee ved Enden af den sidste Uddeling.

Præstedommets Kraft, Herlighed og Belsignelser kunde ikke vedblive hos dem, som modtog Ordination, uden forsaavidt som deres Retfærdighed vedvarede, thi omendstjordt ogsaa Cain var bemyndiget til at frembære Øffer, blev han dog fordømt, da han ikke gjorde det af Retfærdighed. Det viser tydeligt, at Aroddingerne maae holdes paa den selv samme Maade, som Gud har bestemt; ellers vil deres Præstedomme bringe dem Forbandelse istedeffor Belsignelse.

Om Cain havde opfyldt Retfærdighedens Lov, ligesom Enoch gjorde, kunde

han have vandret med Gud alle sine Levedage og aldrig gaaet glip af nogen Belsignelse. — 1 Moseb. 5, 22. „Og Enoch vandrede med Gud, efterat han havde avlet Methuselah, tre hundrede Aar, og arlede Sonner og Døtre; og Enochs ganske Alder var 365 Aar. Og Enoch vandrede med Gud, og han var ikke mere, thi Gud tog ham.“ Nu, denne Enoch berarede Gud for sig selv, at han ikke skulle doe dengang, og besikkede ham en Tjeneste for de terrestriale Legemer, hvorom der ikun er blevet, idet aabenbaret. Han opberaredes saaledes til Præsidentstabet over en Uddeling, og Mere skal blive sagt om ham og de terrestriale Legemer i en anden Afhandling. Han er en tjenende Engel for dem, som skulle arve Salighed, og aabenbarede sig for Judas, ligesom Abel for Paulus. Dersor taler Judas om ham i sit almindelige Brev, 14de og 15de Vers: „Og Enoch, den syvende fra Adam, spaede, figende: See, Herren kommer med sine mange tusinde Hellige.“

Paulus var ogsaa besjælt med denne Personlighed og modtog Undervisning af ham. Hebr. 11, 5.: „Formedelst Tro blev Enoch forandret, at han ikke skulle see Døden, og blev ikke funden, fordi Gud forvandlede ham; thi forend han blev forvandlet, havde han det Bidnesbyrd, at han behagede Gud. Men uden Tro er det umuligt at behage ham, thi det bor den, som kommer frem for Gud, at troe, at han er til, og at han aabenbarer sig for dem, som flittigen søger ham.“

Læren om Forvandlingen er en Kraft, som tilhører dette Præstedomme. Der gives mange Ting, henhørende til Præstedommets Kræfter og sammes Nogler, som have været hemmeligholdte fra Verdens Grundvold blev lagt; de ere kjulte for de Vise og Forstandige for at aabenbares i de sidste Tider.

Mange kunne maasee have antaget,

at Læren om Forvandlingen skulle forstaaes saaledes, at Mennesket blev taget lige ind i Guds Nærørelse og til en evig Fylde, men dette er en feilagtig Forestilling. Deres Boligs Sted er af den terrestriale Orden, og et Sted, beredt for saadanne Personligheder, holdes i Beredstab, idet de blive tjenende Engle for mange Planeter og for Saadanne, som endnu ikke have anammet den Grad af Fylde, som de, der ere opstandne fra de Dode. See Hebr. 11, 35: „Andre blev martyrede, men toge ikke mod Befrielse, at de maaatte erholde en herligere Opstandelse.“

Af dette er det klart, at der var en bedre Opstandelse, thi ellers vilde Gud ikke have aabenbaret det for Paulus. Hvorledes kan der da siges en bedre Opstandelse? Denne Adstillelse er gjort mellem Læren om den virkelige Opstandelse og den ovenfor berørte Forvandling. Denne bestaaer i en Befrielse fra Legemets Marter og Lidelser, men deres Tilværelse vil forlænges i Henseende til Tjenestens Arbeider og Moie, forend de kunne indtræde til en saadan Hvile og Herlighed som Opstandelsen.

Paa den anden Side, de, som blev martyrede og ikke modtoge Befrielse, erholdt en sieblikkelig Hvile fra deres Arbeide. See Aab. 14, 13: „Og jeg hørte en Rost fra Himmelten, som sagde: Salige ere de Dode, som døe i Herren herester, thi de skulle hvile fra deres Arbeide, men deres Gjerninger følge med dem.“

De hvile fra deres Arbeide for en lang Tid, og dog holdes deres Arbeide i Beredstab for dem, at de tillades at gjøre de samme Arbeider, efterat de have modtaget en Opstandelse for deres Legemer.

Men vi ville forlade dette Emne og det om terrestriale Legemer til en anden Gang for at behandle det mere fuldstændigt.

Den næste store Over-Patriark, som holdt Præstedommet Nøgler, var Lamech. See 1 Moseb. 5, 28. 29: „Og Lamech var hundrede og to og firsindstyve Åar gammel og avlede en Son; og han kaldte hans Navn Noah, og sagde: Denne skal troste os i vor Kummer og vore Hænders Arbeide paa Jorden, hvilken Herren har forbandet.“ Præstedommen vedvarede fra Lamech. 1 Moseb. 6, 13: „Da sagde Gud til Noah: Alt Ejds Ende er kommen for mit Ansigt, thi Jorden er fyldt med Bold af dem, og see, jeg vil fordærvæ dem med Jorden.“

Saaledes ses vi, at dette Præstedommets Nøgler bestod i at modtage Jehovahs Rost, at han talede med ham paa en fortrolig og venlig Maade, at han lod ham vedblive med Nøglerne, Bagterne, Kræften og Herligheden, hvormed han havde velsignet Adam i Begyndelsen — og at offre Øffer, hvilket skal fortsættes i den sidste Tid, thi alle Anordninger og Pligter, som nogensinde ere blevne fordrede af Præstedommen under den Almægtiges Bestyrelse og efter hans Besaling i enhver af de foregaaende Uddelinger, skulle haves i den sidste Uddeling; dersor skulle alle Ting, som havdes under Præstedommets Authoritet i nogen af de forrige Perioder, faaes igjen og tilveiebringe Gjenoprettelsen, som er omtalt af alle de hellige Propheter. Da skulle Levi Sonner offre Herren et velbehagligt Øffer.

(Fortsættet.)

Nyheder.

En g l a n d. Det luxemburgste Spørgsmaal er paa den i forrige Numer af „Stjernen“ omtalte Conference blevet afgjort paa den Maade, at der er blevet tilfældigt Hertugdommet Neutralitet; Frankrig har opgivet Kjæbet af samme imod, at Preusserne romme Fæstningen Luxembourg, der skal slofes.

Quægpesten er efter udbrudt i London. Der er indtruffet flere Sygdomstilfælde i Islington og Shepperton-Street og desuden ogsaa i Leicestershire. Sundheds-politiet havde strax grebet energiske Forholdsregler.

Ty r k i e t. Ifølge Beretninger fra Smyrna er Tyrkernes Tab i en fra Petersborg meldt tre Dages Kamp 3,000 Mand. Thessaliske Insurgerter have indtaget en af Tyrkernes faste Stillinger.

No r d a m e r i k a. Fra Nordamerika meldes, at der er begyndt Krig mod Indianerne i Vesten, og at Kampen synes at antage temmelig store Dimensioner. Indianerne siges at øve de forfærdeligste Grusomheder, hvor de have Magt dertil, og Ophidselsen i de vestlige Stater er som følge deraf saa stor, at man for Alvor taler om heelt at udrydde Civilisationens kobbersarvede Modstandere.

Domstolen i Richmond har løsladt Sydstaternes forrige Præsident, Jefferson Davis, mod Caution paa den Betingelse, at han skal give Møde igjen til November.

Be s t i n d i e n. Paa Den Cuba skal der ifølge amerikanske Blades Meddelelser være fundet en saadan Mængde Petroleumskilder, at selv de Districter i de Forenede Stater, som ere rigest i denne Henseende, ikke kunne maale sig dermed.

Insurrektionen paa Hayti kan nu ansees for sluttet, efterat Salnave paa legal Maade er blevet valgt til Præsident for Republikken.

As i e n. Kulturen stiger i Japan maaestee mere end i de andre Lande. Fra det forstkomende japaniske Aar til skulde Embedsmændene i denne for en tids-svarende Udvilling modtagelige Stat anlægge europæisk Dragt.

Blandinger.

Om Fordskålvet paa Mytilene indeholde de franske Blade følgende Beretning af et Dienvidne: „Den 8de Marts Kl. 6 om Morgenens hjemmøgtes Staden her af en stærk Fordrystelse, som varede fra 15 til 20 Minuter. I henved eet Minut saae jeg Havet i Havnens hæve sig og skumme som ved en underjordisk Explosion. Jeg saae alle Bygningerne bevæge sig og rabe som Bestjænede og hele Masser af solid byggede Steenhuse styrtte sammen som Korthuse. Toldboden, Fyrtaarnet, den store Oliemølle faldt i Grus. I alle Gaderne begravede Husene Indvaanerne under deres Ruiner. Det gamle og smukke Slot, Domkirken, Gouverneurens Palads, Fængslet, Moskeerne ere kun Dynger af Ruiner. Jorden havde bogstavelig aabnet sig og opslugt en heel Gade, som gik fra Stranden til det Indre af Staden; og denne Gade, som endnu den foregaende Eftermiddag var den meest

besærdede i Mytilene, er nu optagen af Havet og store Dyndmasser. Med eet Ord, over Halvdelen af vor sjonne Stad, som maasfee var den sjonneste og livligste i hele Levanten, er nu kun en Ørf, bedekket med Ruiner, og hvad der endnu er meest at beklage, er Antallet af Forulykkede. Man anstaaer alene Tallet af de Dræbte til 800 a 1,000 Personer, og et endnu større Antal er blevet kvæstet og lemlestet. De Huse, der ere blevne staende, ere alle forladte af Beboerne, og alle de, der ere slupne derfra med Livet, ere for Dieblikket spredte om paa Bakkerne og i Haverne omkring Staden. Nogle ere bragte i Ly, som man bedst kunde, de Øvrige bivouafere under aaben Himmel. Jeg vilde forgjøves probe paa at skildre Dem den hele Scene, saa strækkelig er den. Fra alle Kanter modør man kun Trostesløshed, Forvirring, Taarer og Bonner. Trangen til at opholde Livet forsøger Enhver dræbende Angst, og dersom der ikke fra Smyrna eller en endnu mere nærliggende By havde funnet erholdes Levnetsmidler, vilde Dodeligheden være blevet stor. En af de østerrigste Lloydskampere og en fransk Kanonbaad fra Smyrna have bragt endel Fodemidler; men vi have neppe flere end til een Dags Behov. Man venter, at Porten vil skynde sig med at hidsende Telte, Bissotter etc. faasnart som muligt. Det er anden Gang, at denne sjonne Ø — de Gamles Læbos, hvor Sappho og Arion fødtes og ved hvilken Mythologien lod Venus opstige af Havet — er blevet ødelagt. Første Gang var det under den thessaliske Konge Deucalions Regjering, 1500 Aar før Christus, da en uhyre Oversvømmelse dræbte dens hele Befolknig. Den er berømt for sin store Frugtbærhed og frembringer den rigeste Hvede, den fineste Olie, de største Fjigener og de kosteligste Druer, og ikke mindre berømt er dens Gaspis- og Marmorbrud."

Indhold.

Side.

Side.

Haver Tro til Gud	257.	Stephens og Catherwoods Reiser
Det aabne Polarhav	260.	(fortsat)
Nedaktionens Bemærkninger. (Befol- kelse)	264.	Joseph Smiths Levnetsleb (fortsat) .
		Myheder
		Blanding

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoiret.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af E. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.